

РЕШЕНИЕ

№ 7902

гр. София, 14.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 18.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **10828** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу Дирекцията за национален строителен контрол.

Ищцата М. С. К. моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение в размер на 21836.73 (двадесет и една хиляди осемстотин тридесет и шест и 0.73) лева - имуществени вреди, които е претърпяла от незаконосъобразна Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 от 25.01.2011г. на началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район (РДНСК). Твърди, че недействителният административен акт, с който е било отменено влязло в сила Разрешение за строеж, е станал причина за прекратяване на сключения между нея и [фирма] договор за извършване на строително-монтажни работи (СМР) в урегулиран поземлен имот (УПИ) IX-422 и съответно да заплати предвидената неустойка за неизпълнение в размер на 20% от стойността на договора. Претендира ответникът да ѝ заплати и лихва върху главницата от 21836.73, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Подробни съображения за основателност на исковата претенция излага в писмени бележки. Моли съда да и присъди направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ (ДНСК),

представявана от началника, оспорва иска изцяло, по основание и размер и моли съда да го остави без уважение. В отговор на исковата молба от 06.03.2013г. твърди, че договорът за СМР въз основа на който жалбоподателката е изплатила неустойката е бил сключен без да е влязло в сила Разрешението за строеж, поради което и настъпилите вреди не са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт, а се дължат изцяло на поведението на ищцата, която не се е съобразила с този факти и е поела ангажимент който не може да изпълни. Претендира за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Тафров от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на предявения иск и моли съда да го остави без уважение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 05.08.2010г. главният архитект на район „В.“, Столична община е издал на ищцата М. К. Разрешение за строеж (РС) №286 за „Преустройство на съществуваща жилищна сграда и реконструкция и укрепване на съществуваща изгребна яма” в УПИ IX-422, кв.56 по плана на [населено място], съгласно проект одобрен на 02.08.2010г. Видно от отбелязването РС №286/05.08.2010г. е влязло в сила на 24.08.2010г.

На 01.09.2010г. ищцата К. е сключила с [фирма] договор №1 с предмет извършване на СМР – преустройство на съществуваща жилищна сграда и реконструкция и укрепване на съществуваща изгребна яма на обект: жилищна сграда, намираща се в лицевата част на УПИ IX-422 по плана на [населено място],[жк], в съответствие с одобрен проект и влязло в сила РС, приложение и неразделна част от договора. Цената, която К. се е задължила да заплати на изпълнителя срещу изпълнение на договорените СМР е 109183.63 лева (сто и девет хиляди сто осемдесет и три и 0.63 лева) без данък добавена стойност (ДДС). В чл.9 от договора са предвидени неустойките и санкциите които всяка от страните дължи на другата при настъпване на определени условия.

С жалба рег. №9400-4949/26.08.2010г. собственикът на УПИ IX-422, кв.56 - С. С. П., е сезирал РДНСК с искане да бъде отменено РС №286/2010г. В образуваното производство по чл.216, ал.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) началникът на РДНК е постановил Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 от 25.01.2011г. с която, на основание чл.216, ал.2 и ал.5 във вр. с чл.156 ЗУТ, е отменил РС №286/05.08.2010г. По жалба на М. К. пред Административен съд София-град (АССГ) е образувано адм. дело №1601/2011г. С Решение №4450/31.07.2012г. влязло в сила на същата дата, решаващият състав е отменил Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 от 25.01.2011г. За да постанови този правен резултат съдът е приел, че административният акт е издаден в едно недопустимо производство, образувано по жалба на лице, което няма качеството на заинтересована страна по смисъла на чл.149 ЗУТ.

С приетите и неоспорени по делото Уведомления изх. №114/30.09.2010г. и №161/14.12.2010г. се установява, че на основание сключения договор ищцата е била поканена от изпълнителя [фирма] да предаде строителната площадка за изпълнение на уговорените СМР, в установените срокове. С писмо вх. №15/08.10.2010г. К. е уведомила изпълнителя, че срещу РС №286/2010г. има постъпила жалба, а в последствие с Уведомление вх. №1/18.02.2011г. го е информирала, че РС е отменено със Заповед на началника на РДНСК, която е оспорена пред АССГ и предстои решаване на спора по съдебен ред.

На 22.02.2011г. изпълнителят [фирма] е уведомил ищцата К., че са налице основания за прекратяване на договор №1/01.09.2010г., поради неизпълнение на поетите от нейна страна задължения, за което дължи уговорената в чл.9, т.4 неустойка в размер на 20% от цената или 21836.73 лева. С Анекс от 28.02.2011г. страните са се съгласили да прекратят действието на договор №1/01.09.2010г., на основание чл.8, ал.2, като възложителят К. се е задължила в срок от 6 месеца да заплати уговорената неустойка.

От приетото и неоспорено по делото платежно нареждане №110615Д25801 се установява, че на 15.06.2010г. М. К. е превела по сметка на [фирма] сума в размер на 21836.73 лева на основание Договор №1/2010г. и Анекс от 28.02.2011г.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ). Заключение на вещото лице Г. А. не е оспорено от страните и го съдът кредитира като обективно и компетентно дадено и въз основа на него приема за установени следните, релевантни за спора факти: 1) По банковата сметка на [фирма] в Първа инвестиционна банка е отразен превод (постъпление) на сумата 21836.73 лева от М. С. К.; 2) От счетоводните данни в извлеченията по счетоводните регистри (сметки) на [фирма] е отразено счетоводно записване за обезщетение по договор в размер на 21836.73 лева (ББ №65/15.06.2011г.); 3) Постъплението по банков път на обезщетение (неустойка) е отразено в състава на приходите в сметките от група 70 „Приходи от продажби”, които заедно с разходите по сметки от група 60 „Разходи по икономически елементи” участват във формирането на счетоводен финансов резултат. След преобразуване на счетоводния финансов резултат и формиране на данъчен финансов резултат дължимия от [фирма] корпоративен данък е бил внесен по принадлежност.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира настъпване на вреди от незаконосъобразен административен акт, който е бил отменен по съответния ред с влязло в сила решение на АССГ, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията.

Разгледан по същество искът за обезщетение в размер на 21836.73 лева - платена неустойка по договор №1/01.09.2010г., е ОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби. В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Безспорно е по делото наличието на първата предпоставка за основателност на предявения иск: незаконосъобразен административен акт - Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 от 25.01.2011г. на началника на РДНСК, отменена със влязло в сила на 31.07.2012г. съдебно решение №4450 на Административен съд София – град по адм. дело №1601/2011г.

В случая е безспорно установено обстоятелството, че вследствие неизпълнение от страна на М. К. е бил прекратен договорът, сключен на 01.09.2010г. с [фирма] за извършване на СМР, съгласно одобрени строителни книжа и РС. Вследствие на това прекратяване жалбоподателката е заплатила на изпълнителя уговорената в чл.9, т.4

неустойка в размер на 20% от стойността на договора или 21836.73 лева, който факт е безспорно установен с неоспорените писмени доказателства и ССЕ. Следователно ищцата К. е претърпяла загуба, изразяваща се в намаляване на имуществото ѝ със сумата платена като неустойка по прекратения договор №1/01.09.2010г. От изложеното следва, че по отношение на ищцата е налице имуществена вреда по смисъла на чл.4 ЗОДОВ.

Настоящият решаващ състав приема, че тази вреда се намира в пряка причинна връзка със Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 на началника на РДНСК, с която незаконосъобразно е отменено РС №286/2010г. Наличието на разрешение е условие без което не може да се извърши законен строеж (чл.148, ал.1 ЗУТ), напротив липсата на одобрени строителни книжа и РС е основание за премахването му като незаконен (чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ). По делото не са ангажирани доказателства и няма индиции неизпълнението на поетите с договора от 01.09.2010г. задължения от страна на жалбоподателката да се дължи на други причини, различни от отмяната на РС. Предвид на това и във връзка с приетите и неоспорени писмени доказателства – кореспонденция между М. К. и [фирма] в периода 30.09.2010г. – 28.02.2011г., настоящият състав обосновава извод, че непосредствена причина за прекратяване на договора и заплащане на неустойка в размер на 21836.73 лева е незаконосъобразния административен акт - Заповед №ДК-10-ЮЗР-15 от 25.01.2011г. на началника на РДНСК, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

Неоснователни са доводите на ответника, че ищцата е сключила договора за изпълнение на СМР преди РС да влезе в сила, поради което и незаконосъобразната Заповед на началника на РДНСК не е непосредствена причина за настъпилите за ищцата вреди.

На първо място видно от отбелязването РС №286/05.08.2010г. е влязло в сила на 24.08.2010г., преди дата на която е била подадена жалбата срещу него с вх. №9400-4949/26.08.2010г. Този факт е удостоверен по предвидения в закона ред с печат и подпис на длъжностното лице от район „В.” на СО. Уведомлението за подадената жалба е с изх. №С10-1369-02-780/20.09.2010г., като липсват данни кога точно последното е било редовно връчено на ищцата. При тези данни следва безусловният извод, че при сключване на договора от 01.09.2010г. М. К. е действала добросъвестно. Фактът, че на административния орган му е бил необходим цял месец за да предприеме действия по уведомяване на заинтересованите лица за подадената жалба не може да бъде тълкувано в ущърб на ищцата.

Съгласно приложимата норма на чл.156, ал.1 ЗУТ издадените разрешения за строеж и заповедите заедно с одобрените инвестиционни проекти могат да се отменят само по законосъобразност при подадена жалба от заинтересувано лице в срока по чл.149, ал.3 или при служебна проверка от органите на ДНСК в 14-дневен срок от уведомяването им. В настоящия случай С. С. П. по чиято жалба е образувано производството по отмяна на РС №286/05.08.2010г. не е заинтересовано лице по смисъла на чл.149, ал.3 във вр. ал.2 ЗУТ, поради което и последният е нямал право на жалба. Фактът, че някой е намерил за необходимо да го уведомява, а впоследствие и да се произнася по една недопустима жалба не променя извода, че РС е влязло в сила на 24.08.201г., като необжалвано от заинтересовани лица и не е било отменено при упражняване на служебния контрол (каквото очевидно не е бил извършен) от органите на ответника ДНСК, на основание чл.156, ал.2 ЗУТ.

При направения извод за основателност на главния иск, основателна е и акцесорната

претенция на жалбоподателката за присъждане на лихва върху главницата от 21836.73 лева, за времето от завеждане на исковата молба – 09.11.2012г., до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода на правния спор, на ищцата следва да бъдат възстановени направените разноски по водене на делото в размер на 2310 (две хиляди триста и десет) лева – за държавна такса, СТЕ и възнаграждение за един адвокат.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25 състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ, представлявана от началника, с адрес: [населено място], [улица] да заплати на М. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], обезщетение за имуществени вреди в размер на 21836.73 (двадесет и една хиляди осемстотин тридесет и шест и 0.73) лева, ведно със законната лихва върху тази сума от завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ, представлявана от началника, с адрес: [населено място], [улица] да заплати на М. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], сумата от 2310 (две хиляди триста и десет) лева разноски по адм. дело №10828/2012г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова